

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, 1. ΓΕΝΝΑΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 15 ΜΑΪΟΥ 1977 | ΑΡΙΘ. 10

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Γ'

1. Ὡς μελετητῆς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας οὐδαμοῦ συνήντησα προσωπικὴν αἰχμὴν κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων, κατὰ τῶν διολισθέντων ἔξω τῆς ὀρθῆς πίστεως, κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἀκόμη. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν Συνόδοις καὶ κατ' ἰδίαν στρέφονται κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ οὐδέποτε κατὰ τῶν προσώπων. Εἰς τὴν σύγχρονον καὶ περίεργον ἐποχὴν μας, εἶναι σύνηθες τὸ φαινόμενον ὃ εἰς νὰ βάλῃ κατὰ τοῦ ἄλλου· ὃ εἰς νὰ κατηγορῇ τοὺς πολλοὺς καὶ πολλάκις οἱ πολλοὶ νὰ ἐπιτίθενται μεθ' ὀρμῆς κατὰ τοῦ ἑνός. Ἀγὼν μισαλληλίας καὶ μισαλλοδοξίας· ἀνταγωνισμοὶ συμφεροντολογικοὶ· ἐπιθέσεις ἐξοντωτικαὶ ἀντιθέτων ἰδεολογημάτων· ἀνεπίτρεπτοι ἐπικρίσεις δημοσίᾳ ἐκφερόμεναι κατὰ προσώπων ἔξ ἀπλῆς καχυποψίας κακῶς δῆθεν πρὸς ἡμᾶς διακειμένων· κταδιώξεις ἐξοντωτικαὶ ὅσων ἴστανται ἐμπόδια ματαιοδόξων ἐπιδιώξεών μας. Καὶ ἡ αἰτία πάντων τούτων; Ὁ Ἐγωισμὸς καὶ ὃ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέων «φανατισμὸς», μάλιστα προκειμένου περὶ θεολογικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Τότε ὁ «φανατισμὸς» μεταξὺ ἡμῶν τῶν Θεολόγων ὑπερθερμαίνεται εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ προσβλέπωμεν πρὸς τὸν ἀντίπαλον ὡς τὸν μέγιστον ἐχθρὸν μας, οὐτινος ἐπιζητοῦμεν τὴν παντελῆ ἐξαφάνι-

σιν παντοιοτρόπως! Διαφέρομεν εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὴν τοποθέτησιν θεολογικῶν, θρησκευτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων; Ἀρκετὸν θὰ ἦτο ἡ ἐξ ἀντικειμένου ἐκθεσις τῶν ἰδεῶν μας, μακρὰν προσωπικῶν ἐπιθέσεων ἢ μετ' ἐμπαθείας προσβολῶν.

2. Πᾶσα μισαλλοδοξία εἶναι μισητὴ εἰς τὸν Θεόν, Ὅστις καὶ ἡμᾶς ἀνέχεται, ἀμαρτωλοὺς ὄντας, καὶ πάντας τοὺς ἀνομοῦντας εἰς Αὐτόν. Ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία εἶναι ἐκδηλώσεις ἀμαρτωλαὶ καὶ παντελῶς ἀντίθετοι πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου περὶ τῆς ὀφειλομένης ὑφ' ἐκάστου ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (Α' Κορ. 13,7). Καὶ πρὸ παντός δὲν διαβάλλει καὶ δὲν συκοφαντεῖ! Καὶ εἶναι μακρὰν τῆς ὑψίστης χριστιανικῆς Ἀρετῆς τῆς Ἀγάπης, ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ διαλεχθῶν μετὰ τῶν ἄλλως φρονούντων μετὰ νηφαλιότητος, μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἀνεκτικότητος. Ἐὰν οἱ χριστιανοὶ καὶ μάλιστα ἡμεῖς οἱ θεολογοῦντες ἐπιστεῦομεν πράγματι, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη Ψυχὴ ἔχει θεῖαν τὴν προέλευσιν καὶ ὅτι ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ διὰ τὴν ἀθανασία, τότε καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας ἔναντι τῶν συν-

ανθρώπων μας, έστω και αντιφρονούντων, θα ήτο παντελώς διάφορος, διότι θα αντικρύζαμεν τόν συνάνθρωπόν μας, ως αδελφόν ήμῶν. Βλέποντες δέ τοῦτον αντιτιθέμενον πρὸς ὅ,τι ἡμεῖς πιστεύομεν ὡς ἀληθές και σωτηριῶδες, θα κατεβάλλομεν πάσας τὰς ἐξ ἡμῶν ἐξαρτωμένας δυνατάς προσπάθειας, ἵνα ἐλκύσωμεν τοῦτον διὰ τοῦ διαλόγου και τῆς πειθοῦς εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν, τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, τὴν ἀσφαλῆ και σωτηριώδη, ὡς πιστεύομεν. Τί ὅμως συμβαίνει συνήθως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην; Διακηρύττομεν ἐν αὐταρεσκείᾳ ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ διαπιστευμένοι ὑπὸ τοῦ Κυρίου και τῶν Ἀποστόλων τὴν μόνην ὀρθὴν και σωτηριώδη ἀληθειαν τῆς Πίστεως. Ἀρνούμεθα δὲ πᾶσαν μετὰ τῶν αντιτιθεμένων και αντιφρονούντων ἐπαφὴν και συζήτησιν, πολλῶ δὲ ἤττον τὸν «διάλογον»! Ἄλλ' οὕτω φερόμενοι, ἀγόμεθα ἀνεπιγνώστως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι και τὸ σωτηριώδες ἔργον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπετεύχθη, ἐφ' ὅσον ἡ δι' Αὐτοῦ παρεχομένη σύμπαντι τῷ κόσμῳ σωτηρία περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς εὐαριθμοτάτους «Ὁρθοδόξους» χριστιανούς!

3. Τὰς ἀνωτέρω σκέψεις διευτυπώσαμεν αὐτοελεγχόμενοι και αὐτοκρινόμενοι, καθὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἔδρας Θεολόγοι διδάσκαλοι τῶν ἀληθειῶν τῆς Πίστεως, πρὸς ἃς ὅμως ἀποδεικνυόμεθα ὀρθῶς ἴσως φρονούντες, ἀλλ' ὑπὲρ φρονούντες κακῶς πράττομεν, ὡς ἂν τὰ θεωρητικῶς ὑφ' ἡμῶν ὡς ὀρθὰ θεωρούμενα, ἐπιζητῶμεν ὡς πρακτέα νὰ ἐπιβάλλωμεν ἐγωιστικῶς, ἀντικρύζοντες τὸν ἀντιφρονούντα μετὰ φανατικῆς ἀντιπαθείας και μισαλλοδοξίας. Προσεπαθήσαμεν νὰ διατυπώσωμεν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν εἰς ἡμᾶς, σκέψεις ἀπλᾶς, ἐννοίας προσιτᾶς και γνώμας λογικᾶς, ὥστε νὰ γίνουιν καταληπταὶ παρά τῆς πλειονότητος τῶν πιστῶν, τῶν μὴ κατ' ἐπάγγελμα θεολογούντων ἢ ἀκόμη και ἀγνοούντων τὸ ὕψος και βάθος τῶν δι' ἀποκαλύψεως θείας Δογμάτων. Καὶ πράγματι οἱ πολλοὶ τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν ἀγνοοῦν ποῖα τὰ διὰ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀποκαλυφθέντα Δόγματα. Ἀγνοοῦν πῶς αἱ θεοπνεύστως σκεφθεῖσαι Ἑπτὰ Οἴκουμενι-

και Σύνοδοι διηρμήνευσαν και διευτύπωσαν τὰ Δόγματα, αἰτιολογήσασαι ταῦτα λογικῶς, κατὰ τὸ ἐφικτὸν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἀγνοοῦν οἱ πολλοὶ πῶς ἡ Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας διεμόρφωσε τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τῶν θεολογουμένων και δυσπροσίτων δογματικῶν προβλημάτων και πῶς οἱ τῆς ἐπιστημονικῆς Θεολογίας ἐκπρόσωποι προσπάθουν νὰ διερμηνεύσουν περαιτέρω και ἀναπτύξουν τὸ ὑπερφυῆς νόημα τῶν Ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς Πίστεως και νὰ ἀποδείξουν συγχρόνως τὴν ὑπεραξίαν τῶν Ἀληθειῶν τούτων, τὸ τε ὕψος και τὸ βάθος τοῦ κεκρυμμένου Μυστηρίου τῆς Θείας Χάριτος και τῆς ἐν Χριστῷ και διὰ Χριστοῦ Θείας Ἀποκαλύψεως. Καὶ οἱ μὲν ἀπλοϊκοὶ τῶν πιστῶν, εὐλόγως ἀγνοοῦν τὰ περιεχόμενα και ἐγκρυπτόμενα ἐν τοῖς «Ὁροις» τῶν ὑπερφυῶν χριστιανικῶν Δογμάτων. Ἄλλ' ὅμως ἡ ζωσα Πίστις τῶν ἀπλοϊκῶν χριστιανῶν καθιστᾶ τούτους «γνωστικούς» τοῦ σωτηριώδους κηρύγματος και διὰ τῆς ἐμπράκτου ἐν τῷ βίω των ἐφαρμογῆς τῶν θεϊῶν ἐντολῶν, ἀποδεικνύονται ἐν τῇ πράξει ἀνώτεροι και χριστιανικώτεροι ἡμῶν τῶν θεολογούντων.

4. Ἀλλὰ τὸ λυπηρότερον δι' ἡμᾶς εἶναι, ὅτι ἐνῶ γνωρίζομεν πλείονα τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν, πράττομεν ἥσσονα αὐτῶν. Τοῦτο δέ, διότι πιστεύομεν ὅτι γνωρίζοντες τὴν Εὐαγγελικὴν Ἀλήθειαν κατὰ βάθος και κατ' ἔκτασιν, ἀγνοοῦμεν ἢ παραγνωρίζομεν και περιφρονοῦμεν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀξιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ πράξει. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο. Πιστεύομεν και ὑπερηφανυόμεθα ὅτι γνωρίζομεν ὅ,τι ἀγνοοῦν οἱ πολλοί, τοῦθ' ὅπερ ὅμως κατ' οὐσίαν και ἡμεῖς αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν και μάλιστα πλεῖον τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ πράξει και τοῖς ἔργοις ἡμῶν ἀφιστάμεθα τῶν ἐντεταλμένων ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀρχῶν. Καὶ πρῶτον ὀφειλομεν οἱ Θεολόγοι ἐν ταπεινώσει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι και ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν τὸ μυστηριώδες νόημα τῶν Ἀληθειῶν τῆς Πίστεως. Διότι, κατὰ τὴν ὠραίαν φράσιν τοῦ Γρηγορίου Νύσσης, μόνοι «οἱ κατ' ἐπίνοιαν» θεόπνευστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἠδυνήθησαν νὰ διαπεράσουν τὸν περὶβάλλοντα ἡμᾶς ὑλικὸν κόσμον, διὰ ν' ἀνα-

Ε Ο Ρ Τ Ι Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

Ἀριθμ. Πρωτ. 245.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Σεραφεῖμ, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Μετὰ χαρᾶς μυχίας καὶ τιμῆς βαθυτάτης ἀποδιδόμεν τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ καὶ ποθεινοτάτῃ ἡμῖν Μακαριότητι καὶ τῇ κατ' Αὐτὴν Ἀγιωτάτῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἀφ' ἡμῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ καὶ ἐνδόξῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀναστάσει ἐόρτιον ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ἐν ἀγάπῃ Αὐτὴν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει νοερώς περιπτυσσόμενοι, καὶ τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη» ἐγκαρδίως ἀντιφωνοῦντες.

Ἡ Ἁγία Ἀνάστασις, δι' ἧς κατελύθη τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ζωὴ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε, πληροῖ φωτὸς καὶ χαρᾶς τὴν κτίσιν πᾶσαν, καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ, καὶ ἐν τοῖς καταχθονίοις αὐτοῖς, εἰς εὐλο-

γίαν καὶ προσκύνῃσιν τοῦ Ἀναστάντος ἡμᾶς συναγείρουσα, καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν ἐπὶ τὸν Κύριον δικαιοῦσα καὶ κρατύνουσα.

Τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ αὕτη, μετὰ τῆς εὐλογίας καὶ χάριτος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, προχέονται πλουσίως πάντοτε καὶ μετὰ πάσης ἐν πᾶσιν ἀγαθωσύνης τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι καὶ τῷ τῇ σοφίᾳ καὶ συνέσει Αὐτῆς πεπιστευμένῳ ὀρθοδόξῳ πληρώματι, εἰς ἐνίσχυσιν μὲν Αὐτῆς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ποιμαντορικῆς διακονίας καὶ εὐθύνῃς, παραμυθίαν δὲ καὶ στήριξιν ἐκείνου ἐν τῇ ζωῇ καὶ ταῖς δοκιμασίαις αὐτῆς.

Ἐν τῇ εὐχῇ ταύτῃ κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

Ἅγιον Πάσχα 1977

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

χοῦν εἰς τὰ ὕψη τῆς θείας Μεγαλειότητος! Ἄλλὰ καὶ πάλιν χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐκφράσουν ἢ διατυπώσουν τὰ μυστήρια ταῦτα διὰ λέξεων, ἐπειδὴ φύσει εἶναι ταῦτα «ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β' Κορ. 12,4): Ἄρα «γνωστικὸς» καθίσταται ὁ χριστιανὸς οὐχὶ διὰ τῆς θεωρίας,

ἀλλὰ διὰ τῆς πράξεως· οὐχὶ διὰ τῆς διδαχῆς ἀπλῶς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῷ βίῳ τῶν ὑφ' ἡμῶν τῶν Θεολόγων διδασκομένων Ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Η Α΄ ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ*

Είσηγησις.

Άγταποκρινομένη εις τήν υπόσχεσιν ταύτην μετά γνησίου συναισθήματος εϋθύνης και μεριμνώσα διά τās ποιμαντικās ανάγκας, αίτινες έξεφράσθησαν υπό τινων Όρθοδόξων αδελφών, ή ήμετέρα Έπιτροπή προτείνει εις τήν Όλομέλειαν όπως εισηγηθῆ εις τήν Γραμματεϊαν προπαρασκευής τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας, τήν σύντομον σύγκλησιν Συσκέψεως μικρās ομάδος ειδικών (άστρονόμων, ιστορικών, κανονιολόγων), ως και ποιμένων ίνα υποβάλουν μίαν μελέτην άρμοδίωv επί τοϋ θέματος τούτου.

Μετά τήν υποβολήν τών ως άνω προτάσεων τών Έπιτροπών ή Προσυνοδική Διάσκεψις, συνελθοϋσα τήν 27 έν Όλομελεία και μελετήσασα αϋτάς, κατέληξεν εις τās ως κάτωθι αποφάσεις:

Ός πρός τά δύο πρώτα θέματα τῆς Ημερησίας Διατάξεως, ήτοι α) τήν, συστάσει τῆς Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Έπιτροπῆς, έξ αναθεωρήσεως τοϋ καταλόγου τῆς Α΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου (1961) επιλογήν περιωρισμένου άριθμοϋ θεμάτων τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και β) τήν έν νέου θεώρησιν και τόν καθορισμόν τῆς μεθόδου προπαρασκευής αϋτών, ή Διάσκεψις αποδεχθεΐσα τήν σχετικήν εισήγησιν τῆς, αναθέσει αϋτῆς, επί τούτῳ Α΄ Έπιτροπῆς αϋτῆς όμοφώνως αποφασίζει:

Α. Διὰ τὸ θεματολογικόν:

1. Όπως ή Ημερησία Διάταξις τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου άποτελεσθῆ έν τών ακόλουθων δέκα θεμάτων:

- α) Όρθόδοξος Διασπορά.
- β) Τὸ Αϋτοκέφαλον και τρόπος ανακηρύξεως αϋτοϋ.
- γ) Τὸ Αϋτόνομον και τρόπος ανακηρύξεως αϋτοϋ.
- δ) Δίπτυχα.
- ε) Τὸ ζήτημα κοινοϋ ήμερολογίου.
- στ) Κωλύματα γάμου.
- ζ) Άναπροσαρμογή τών περι νηστείας έκκλησιαστικῶν διατάξεων.
- η) Σχέσεις Όρθοδόξων Έκκλησιῶν πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον.

θ) Όρθοδοξία και Οικουμενική Κίνησις.

- ι) Συμβολή τών κατά τόπους Όρθοδόξων Έκκλησιῶν εις επικράτησιν τών χριστιανικῶν ιδεωδών τῆς ειρήνης, τῆς ελευθερίας, τῆς αδελφούσης και τῆς αγάπης μεταξϋ τών λαῶν και άρσιν τών φυλετικῶν διακρίσεων.

2. Όπως έν τών λοιπῶν προταθέντων θεμάτων τὰ συγκεντρῶσαντα κατά δευτέραν προτεραιότητα μείζονα προτίμησιν έν τῇ Έπιτροπῇ, ήτοι τὰ ακόλουθα: Αί πηγαί τῆς Θείας Αποκαλύψεως, Έννοια τῆς Έκκλησίας, Κωδικοποίησις Ίερῶν Κανόνων και Κανονικῶν Διατάξεων, Οικονομία και άκρίβεια, παραπέμπονται εις τήν ιδιαιτέραν μελέτην τών επί μέρος Έκκλησιῶν προκειμένου ίνα ένδεχομένως τύχῃσι μελλοντικῆς διορθοδόξου έξετάσεως.

3. Ός πρός τὸ θέμα τοϋ μοναχισμοϋ, καιτοι τοϋτο οϋτε έν τῇ Έπιτροπῇ οϋτε έν τῇ Όλομελεία έλαβεν, έν αναλογία κριτηρίων, προτεραιότητά τινα όπως τύχη άμέσου έξετάσεως, έν τούτοις ή Διάσκεψις, κατόπιν τών επιμόνων έκκλήσεων τῆς Άντιπροσωπείας τῆς Αγιοτάτης Έκκλησίας τῆς Βουλγαρίας, ότι τὸ θέμα τοϋτο ένέχει ζωτικήν σημασίαν δι' αϋτήν ταύτην τήν υπόστασιν και τὸ μέλλον τῆς τοπικῆς ταύτης Έκκλησίας, και κατόπιν τῆς δηλώσεως τῆς Άντιπροσωπείας ταύτης, ότι ή ζωτική αϋτη ανάγκη τῆς Έκκλησίας τῆς Βουλγαρίας διά πανορθόδοξον άπόφασιν, ως πρός τὸ θέμα τοϋτο, περιορίζεται εις μόνον τὸ σημεϊον «τοϋ καθορισμοϋ κατά πόσον είναι δυνατόν εις τὸ μέλλον γὰ χειροτονῶνται Έπίσκοποι έν μοναχῶν, οί όποιοι έδέχθησαν άπλῶς τήν εϋχὴν τῆς ρασοφορίας και οϋχι μόνον έξ εκείνων οί όποιοι έδέχθησαν τὸ μέγα σχήμα», έδέχθη, διά τὸ έκτακτον τῆς περιπτώσεως, κατ' έξαίρεσιν τήν, τὸ ταχύτερον δυνατόν, πανορθόδοξον έξέτασιν τοϋ σημεϊοϋ τούτου και άπόφασιν επ' αϋτοϋ.

Έπειδή όμως συγχρόνως έν τῇ Διασκέψει διεπιστώθη ότι, πρώτον, τὸ άπλοϋν τοϋτο σημεϊον δέν είναι ανάγκη γὰ τύχη άποφάνσεως τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, είναι δέ άφ' έτέρου λόγω τῆς ζωτικῆς σημασίας του επείγον διά τήν Αγιοτάτην Έκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας, και ότι, επομένως, θά ήρκει ή επ' αϋτοϋ άπόφασις μιᾶς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, έγκρίνει, όπως τοϋτο παραπεμθῆ εις τήν επομένην Προσυνοδικήν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν πρός έξέτασιν και άπόφασιν, όρίζει δέ, όπως αί επί μέρος Έκκλησίαι, μελετήσασιν, έν τῷ μεταξϋ χρόνῳ, τὸ θέμα, ή δέ Αγιοτάτη Έκκλησία τῆς Βουλγαρίας ετοιμάσῃ τήν επ' αϋτοϋ εισήγησιν αϋτῆς, πάντα δέ τὰ στοιχεΐα ταϋτα συγκεντρωθῶσιν έν τῇ Γραμματεϊα επί τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Συνόδου πρός παρουσίαν ένώπιον τῆς επομένης Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως.

* Συνέχεια έν τῆς σελ. 191 τοϋ ύπ' άριθ. 9 τεϋχους.

4. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ θέματα, ἦτοι τὰ:

—Καθορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ Δόγματος ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου.

—Ἁγία Γραφή.

—Θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

—Κῦρος τῶν Βιβλίων τῆς Π. Διαθήκης ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

—Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις— καθορισμὸς τῆς ἐννοίας καὶ ἐκτάσεως αὐτῆς.

—Αὐθεντικὰ κείμενα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

—Αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας (Καθορισμὸς τῆς ἐννοίας αὐτῆς).

—Κοινή συνειδησις τῆς Ἐκκλησίας.

—Τὸ ἀλάθητον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποφαινομένη διὰ τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ.

—Ὁρθοδοξία καὶ Βίβλος.

—Ἀνακατανομή τῶν λειτουργικῶν καθ' ὅλου περικοπῶν.

—Ὁμοιομορφία Τυπικοῦ καὶ Λειτουργικῶν Κειμένων ἐν τῇ Λατρείᾳ καὶ ἐν τῇ τελέσει τῶν Μυστηρίων. Ἀναθεώρησις καὶ ἐπιστημονικὴ ἔκδοσις αὐτῶν.

—Πληρεστέρα συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐν τῇ λατρευτικῇ καὶ τῇ ἄλλῃ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας.

—Εἰρηνικὰ Γράμματα.

—Ἁγιον Μῦρον.

—Ὁ γάμος τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ὁ δ' γάμος τῶν κληρικῶν.

—Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν τῷ κόσμῳ.

—Ὁρθοδοξία καὶ ἄλλαι θρησκείαι.

—Ἡ εὐθανασία καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία.

—Ἡ καύσις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία.

Ἐπαντα ταῦτα, ὡς προβληματολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, παραπέμπονται εἰς τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην τῶν ἐπὶ μέρους Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

B. Διὰ τὸ μεθοδολογικόν:

1. Ὅπως συνεκτιθη ἡ ὑπὸ τῆς Δ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως καθορισθεῖσα διαδικασία προπαρασκευῆς καὶ ἐπεξεργασίας τῶν θεμάτων καθ' ὅλα τὰ στάδια, πλὴν τοῦ πρώτου σταδίου, κατὰ τὸ ὅποιον αἱ ἀναλαμβάνουσαι τὴν πρώτην προπαρασκευὴν τῶν θεμάτων Ἐκκλησίαι, προσφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὴν περαιτέρω διορθόδοξον ἐπεξεργασίαν ὡς καθαρῶς πόρισμα ἐπι-

στημονικῆς ἐργασίας καὶ οὐχὶ ὡς ἰδίαν αὐτῶν ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφιν, τοῦτο δὲ ἵνα ὑπάρχῃ ἐλευθερία διαλόγου ἐπὶ τοῦ διορθοδόξου ἐπιπέδου.

2. Ὅπως πᾶσα Ἐκκλησία ἀναλαμβάνουσα τὴν διαπραγματεύσιν ἐνὸς τῶν θεμάτων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἀποστέλλῃ τῇ Γραμματείᾳ ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τὴν ἐργασίαν αὐτῆς ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς εὐθύνης, τὸ ἀργότερον δέ, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὑφίσταται ἀποχρῶν λόγος, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους.

Ἐν συνεχείᾳ ἐκλήθησαν αἱ παρούσαι Ἀντιπροσωπεῖται ὅπως δηλώσωσι τῇ Γραμματείᾳ ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ποῖον ἢ ποῖα θέματα ἀναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία ἐκάστης, ἡ δὲ Γραμματεία ἅμα τῇ λήψει τῶν δηλώσεων ὑποβάλλῃ τὸν κατάλογον ἐκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίᾳ.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτον θέμα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως, ἦτοι «Γενικὴ ἐπισκόπησις καὶ ἀξιολόγησις τῆς πορείας τῶν σχέσεων καὶ τῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν ὡς καὶ μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ἡ Διάσκεψις ἀποδεχθεῖσα τὰς εἰσηγήσεις τῆς ἐπὶ τούτῳ Β' Ἐπιτροπῆς αὐτῆς καὶ ἀφοῦ ἐπήνεγκεν ὠρισμένας τροπολογίας ἀποφασίζει:

1) Ὅπως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἤδη ἐν πορεία θεολογικοῦ διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας α) μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν, β) μετὰ τῶν Παλαιοκαθολικῶν, καὶ γ) μετὰ τῶν Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν συνεκτιθῶσιν οὗτοι καὶ ἐνταθῶσιν, ἰδιαιτέρως δὲ δραστηριοποιηθῇ ὁ διάλογος μετὰ τῶν Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, πάντοτε ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς καρποφορίας τῶν διαλόγων τούτων πρὸς τὸν κύριον στόχον τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος.

2) Ὅπως, δοθέντος ὅτι διὰ πανορθόδοξου ὁμοφώνου ἀποφάσεως ἔχει συσταθῆ διορθόδοξος Τεχνικὴ θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς προπαρασκευὴν ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς τοῦ μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διαλόγου, δραστηριοποιηθῇ ἡ λειτουργία τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἀρξῆται αὕτη τοῦ ἔργου αὐτῆς τὸ ταχύτερον δυνατόν.

3) Δοθέντος ὅτι ἡ Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις εἶχεν ἀποφασίσει τὴν εἰς πρῶτον στάδιον ἀπὸ μέρους τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν μελέτην καὶ προπαρασκευὴν θεολογικοῦ διαλόγου μετὰ τῶν Λουθηρανῶν, καὶ διαπιστωθέντος ὅτι τὸ στάδιον τοῦτο ἱκανῶς ἐξεκλήθη διὰ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐπὶ μέρους ἐργασιῶν καὶ πλείστων ἐπὶ ἀκαδημαϊκοῦ ἐπιπέδου ἀνεπισήμων θεολογικῶν συζητήσεων, ὅπως συσταθῇ ὁμοίᾳ ὡς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους θεολογικοὺς διαλόγους διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ πρὸς προετοιμασίαν ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ἐπισήμου θεολογικοῦ διαλόγου μετὰ τῶν

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΕΝ ΤΗ, ΑΛΛΟΔΑΠΗ,*

Ἀποφάσεις λαμβανόμεναι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀπαγγέλλουσαι μεταβολὰς εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δικαίου τῆς ἰθαγενείας, προσκρούουσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν δημοσίαν τάξιν καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. «Μόνον αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου τῆς ἰθαγενείας δημιουργοῦμεναι καταστάσεις τοῦ προσώπου, ὡς καὶ αἱ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ αὐτοῦ δικαίου τῆς ἰθαγενείας δημιουργοῦμεναι οἰκογενειακαὶ ὡς καὶ κληρονομικαὶ σχέσεις, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωνται ὡς αἱ κατὰ φύσιν ἀρμόζουσαι»^{55, 56}.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 192 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τεύχους.

55. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἡ ἐκτέλεσις ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων, Ἀθῆναι 1970³, σελ. 102 - 103.

56. Σημειωτέον ὅτι, παραλλήλως πρὸς τὸ ἰσχύον, ὡς ἀνωτέρω ἀνεπέχθη, κοινὸν δίκαιον, ὑφίσταται ἐν Ἑλλάδι

Λουθηρῶν καὶ γένωνται, ὡς ἐν παροιμίαις περιστάσεων, ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς συγκρότησιν τῆς διορθόδοξου ταύτης Ἐπιτροπῆς.

4) Ὅπως ἡ Διάσκεψις, ἐκφράζουσα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συμβάλη εἰς τὴν διαθρησκειακὴν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν, δι' αὐτῆς δὲ εἰς τὴν ἀπάλειψιν τοῦ φανατισμοῦ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, καί, τοιοιτοτρόπως, εἰς τὴν συμφιλίωσιν τῶν λαῶν καὶ ἐπικράτησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκευματος, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συνεργασθῆ πρὸς τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων, ἐκτὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, θρησκευμάτων.

5) Ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, συνεχίζουσα τὴν παράδοσιν αὐτῆς ὡς πρωτοπόρου ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ τῇ προαγωγῇ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, καὶ ὡς Ἐκκλησίας ἰδρυτρίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἐνίσχυση ἔτι περαιτέρω τὴν ὀργανικὴν αὐτῆς συμβολὴν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τούτῳ καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴν πλήρη συνεργασίαν καὶ συμβολὴν αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ὀρίζοντιον γραμμὴν, συγκεντρώσῃ ἰδίως τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς καθέτου γραμμῆς, ἥτοι τῆς θεολογίας τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς τοῦτο θεωρεῖται ἀπαραίτητον ὅπως εἰς τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς ἑδρας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐνταχθῆ ἰκανὸς ἀριθμὸς Ὀρθοδόξων θεολόγων καὶ δὴ εἰς τὸ Τμήμα «Πίστις καὶ Τάξις», εἰς τρόπον ὥστε νὰ λαμβάνουν ἰκανοποιητικὴν θέσιν αἱ ὀρθόδοξοι θεολογικαὶ καὶ δὴ ἐκκλησιολογικαὶ ἀπόψεις εἰς τὴν σύνταξιν τῶν κειμένων τοῦ Συμβουλίου.

Τρηθειῶν τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων, ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως δεδικασμέ-

καὶ συμβατικὸν δίκαιον, εἰσαχθὲν διὰ κυρώσεως διεθνῶν συνθηκῶν μετὰ ξένων Πολιτειῶν. Διεθνεῖς συνθήκας εἰς τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἔχει κυρώσει ἡ Ἑλλάς τρεῖς καὶ δὴ τὰς ἀκολούθους: α') τὴν μετὰ τῆς Δημοκρατίας τῆς Τσεχοσλοβακίας διεθνῆ σύμβασιν τῆς 7 Ἀπριλίου 1927, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ νόμου 3617 τῆς 6 Ἰουλίου / 22 Σεπτεμβρίου 1928, β') τὴν μετὰ τῆς Λαϊκῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γιουγκοσλαβίας διεθνῆ συνθήκην τῆς 18 Ἰουνίου 1959, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 4007 τῆς 27 Ὀκτωβρίου / 3 Νοεμβρίου 1959 καὶ γ') τὴν μετὰ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας διμερῆ σύμβασιν τῆς 4 Νοεμβρίου 1961, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ νόμου 4305 τῆς 22 / 30 Μαΐου 1963. Πλὴν ὅμως, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀείμνητος Καθηγητὴς Χαραλάμπης Φραγκίστας, «μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Κώδικος τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας αἱ ὡς ἄνω διεθνεῖς συνθήκαι οὐδεμίαν οὐσιώδη διευκλύν-

Τέλος, ὅπως εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἐπανεξετάσεως τῆς δομῆς τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Συμβουλίου ἐπιδιωχθῆ ἡ προσαρμογὴ τοῦ Καταστατικοῦ τούτου Χάρτου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ὀρθόδοξος ἐκπροσώπησις εἰς τὰ διοικητικὰ καὶ συμβουλευτικὰ σώματα τοῦ Συμβουλίου νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους ἐκκλησιολογικὰς ἀρχάς.

Ὡς πρὸς τὸ τέταρτον θέμα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως, ἦτοι: «Ἐξέτασις τοῦ θέματος τοῦ κοινού ὑφ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐν ὠρισμένῃ Κυριακῇ», ἡ Διάσκεψις, ἀποδεχθεῖσα τὴν εἰσήγησιν τῆς ἐπὶ τούτῳ Γ' Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ἀποφασίζει:

Ὅπως λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνός, τῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὑπαρχούσης ἐπιθυμίας τοῦ κοινού ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑφ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ὑφισταμένων ποιμαντικῶν δυσχερειῶν εἰς ὠρισμένας κατὰ τόπους Ἐκκλησίας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τῆς ἀνάγκης σταθμίσεως καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Δύσει ὑπαρχουσῶν Ὀρθοδόξων ποιμαντικῶν ὑπαγορευῶν καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, ἐπιβάλλεται ἐξισοροπημένη ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματος καί, ἐπομένως, ἀποφυγὴ πάσης δεδιασμένης ἐπ' αὐτοῦ πανορθοδόξου ἀποφάνσεως, μελετηθῆ τὸ ὅλον ζήτημα ἐμπεριστατωμένως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Πρὸς τοῦτο ἀνατίθῃ τῇ Γραμματείᾳ ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὅπως, τὸ ταχύτερον δυνατόν, συγκαλέσῃ ἐπὶ τούτῳ συνέδριον, τοῦ ὁποίου νὰ μετὰσχωσιν ὑπεύθυνοι ποιμενάρχαι, κανονολόγοι, ἀστρονόμοι, ἱστορικοὶ καὶ κοινωνιολόγοι, καὶ τὸ ὅποιον νὰ ὑποβάλῃ τὰ πορίσματα τῆς ἐργασίας αὐτοῦ διὰ τῆς Γραμματείας εἰς τὴν ἐπομένην Προσυνοδικὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν.

(Συνεχίζεται) † Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

νου ἐπέρχεται αὐτοδικαίως⁵⁷. Πᾶσα ἀρχή, ἐκκλησιαστική, διοικητική ἢ δικαστική, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀνακύπτει τὸ ζήτημα ἰσχύος ἢ μὴ ἐν Ἑλλάδι δεδικασμένου ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως, ἐλέγχει αὐτεπαγγέλτως, ἐὰν συντρέχωσιν αἱ πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτοῦ προϋποθέσεις, καὶ διενεργεῖ τὰ κατ' αὐτὴν περαιτέρω⁵⁸. Τοιαύτη ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, ἐλέγχοντος ἐὰν ὁ διεζευγμένος, θέλων νὰ συνάψῃ ξ-

σιν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν εἰς τὰς ἀντισυμβαλλομένας Χώρας ἐκδοσθέντων ἀποφάσεων παρέχουν. Ἀντιθέτως μάλιστα εἰς ὠριμένα σημεῖα αἱ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διεθνῶν συνθηκῶν ὀριζόμεναι προϋποθέσεις τῆς ἀναγνώρισεως τῶν ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων εἶναι αὐστηρότεραι τῶν ὑπὸ τοῦ κοινῶν δικαίου προβλεπομένων» (Πνευματικὴ ἀκύρωσις καὶ λύσις τοῦ γάμου, ἐν Δίκη 5 (1974) 449).

57. ΚΠολΔ 323: «ἀπόφασις ἀλλοδαποῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἰσχύει καὶ ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἄνευ ἄλλης διαδικασίας, ἐφ' ὅσον...», ΚΠολΔ 780: «ἀπόφασις ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἔχει ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἄνευ ἄλλης διαδικασίας τὴν ἰσχύον τὴν ὅποιαν ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὴν τὸ δίκαιον τοῦ Κράτους τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον...».

58. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἡ ἐκτέλεσις ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων, Ἀθήναι 1970³, σελ. 107. Χαραλάμπους Φραγκίστα, Πνευματικὴ ἀκύρωσις καὶ λύσις τοῦ γάμου, ἐν Δίκη 5 (1974) 448. (Ἐπὶ τοῦ θέματος, ἴδε, παραλλήλως: Ἐλ- λης Κρίστη - Νικολετοπούλου, Ἀναγνώρισις δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀφορώσης εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, ἐν Νομικὸν Βῆμα 20 (1972) 1-15. Γεωργίου Κουμάντου ἐν ἙρμΑΚ 1438 ἀριθ. 10. Γ. Παπακωνσταντίνου, Κήρυξις ἐκτελεστῆς ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως ἀφορώσης προσωπικῆν κατάστασιν, ἐν Δίκη 3 (1972) 308-319). Τὸ νομοθετικὸν διάταγμα 958/1971 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου» προσέθεσε τετάρτην παράγραφον εἰς τὸ ἄρθρον 905 ΚΠολΔ ἔκρουσαν οὕτω: «Αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 1-3 ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀφορώσης τὴν προσωπικὴν κατάστασιν». Εἰς δὲ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν τροποποίησιν ταύτην σημειοῦνται τὰ ἑξῆς: «Σοβαρὸν ζήτημα ἐγεννήθη ὡς πρὸς τὴν ἰσχύον ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων διαπλαστικῶ ἢ ἀναγνωριστικῶ χαρακτηρισμοῦ ἰδίως περὶ διαζυγίου. Δεδομένου ὅτι αὐταὶ δὲν κηρύσσονται ἐκτελεσταί, δὲν ὑπάρχει διάταξις, βάσει τῆς ὁποίας νὰ ἐπιτυχάνεται ἡ ἐπέλευσις τῶν συνεπειῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι. Συνέβη μάλιστα νὰ μὴ πραγματοποιηθῆ ἡ πνευματικὴ λύσις γάμων, λυθέντων ἀμετακλήτως δι' ἐγκύρων καὶ ἰσχυρῶν ἀποφάσεων ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, λόγῳ δισταγμοῦ ἀναγνωρίσεως τῆς ἰσχύος τῶν παρὰ τῶν ἀρμοδίων μητροπολιτῶν. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐκρίθη ἀναγκαία ἡ προσθήκη 4ης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 906 (= ΚΠολΔ 905), διὰ τῆς διατάξεως τῆς ὁποίας διευθετεῖται τὸ ζήτημα». Ἐὰν ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀλλοδαποῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐκτὸς τῆς ἀπαγγελίας τοῦ διαζυγίου περιέχῃ καὶ ἄλλας διατάξεις περὶ διατροφῆς, περὶ ἐπιμελείας τῶν ἀνηλίκων τέκνων κλπ., ἵνα ἐκτελεσθῆ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, δέον ὅπως κηρυχθῆ ἐκτελεσθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Μονομελοῦς Πρωτοδικείου. «Ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει ἀλλοδαποῦ τίτλου ἀφ' ἧς οὗτος κηρυχθῆ ἐκτελεστὸς δι' ἀποφάσεως τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου» (ΚΠολΔ 905, ἐδ. 1). Οὐκ ἦτον καὶ δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς δύναται νὰ ἐπιζητήσῃ ἐκάτερος τῶν συζύγων ὅπως ἀναγνωρισθῆ, ὅτι δύναται τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως θεμελιώσεως δεδικασμένου, ἐλύθη καὶ δὲν ὑφίσταται ἡ ἔγγαμος σχέση. (Πρβλ. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, Τόμ. Β', Ἀθήναι 1968², σελ. 203).

τερον θρησκευτικὸν γάμον, τελῆ ἢ μὴ εἰσέτι ἐν νομίμῳ γάμῳ⁵⁹.

Κατὰ ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, προκειμένου περὶ διαζεύξεως Ἑλλήνων τὴν ἰθαγένειαν, διαζευχθέντων ἤδη ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων πολιτικῶν δικαστηρίων τῆς Πολιτείας ἐν ἣ κατοικοῦσιν, δύναται ὅπως προβαίνει, ἀνεπιφυλάκτως ἐξ ἐπόψεως νομικῆς, καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν λύσιν τοῦ γάμου αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ὁ γάμος οὗτος εἶχεν ἱερολογηθῆ ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐφ' ὅσον ἡ πολιτικὴ διάζευξις πληροῖ τὰς ἀνωτέρω ἀριθμουμένας προϋποθέσεις καὶ ἐφ' ὅσον ἐν τῇ σχετικῇ ἀποφάσει ἀναγράφεται ὅτι ἐλήφθη αὕτη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου.

Τὸ πολὺ, κατὰ παρέκκλισιν ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, δύναται ὁ οἰκεῖος Ἀρχιερεὺς, ἐκ λόγων ποιμαντορικῆς προνοίας κινούμενος, καὶ εἰς τὴν πρόληψιν ἀπευκτέων καταστάσεων ἐπειγόμενος, ὅπως προβαίνει εἰς τὴν πνευματικὴν λύσιν τοῦ γάμου Ἑλλήνων ὑπηκόων διαζευχθέντων πολιτικῶς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἀναγράφεται μὲν ἐν τῇ σχετικῇ ἀποφάσει ὅτι ἐλήφθη αὕτη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἑλληνικοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, ἡ λύσις ὅμως ἢ ὅποια ἐδόθη, κατὰ τὸ δίκαιον τὸ ὁποῖον ἐφήρμοσεν ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις, εἶναι οὐσιαστικῶς ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν λύσιν τὴν ὁποίαν θὰ ἔδιδε τὸ ἐφαρμοστέον ἑλληνικὸν οὐσιαστικὸν δίκαιον. Ἦτοι, ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ληφθεῖσα ἀπόφασις ἐθεμελιώθη ἐπὶ λόγου διαζυγίου, προβλεπομένου καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (ἄρθρα 1439-1446).

Μὴ πληρουμένων τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δέον ὅπως ἢ λίαν συγκεκρατημένη ἐν τῇ πνευματικῇ λύσει τοῦ γάμου Ἑλλήνων τὴν ἰθαγένειαν, διαζευχθέντων πολιτικῶς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων τῆς Πολιτείας ἐν ἣ κατοικοῦσι, καὶ τοῦτο διὰ τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον αὐτῶν τούτων τῶν διαφερομένων περὶ τῆς λύσεως τοῦ γάμου αὐτῶν. Ὡς εἰκόσ, ἡ Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑπέρων, καὶ πρὸ τῆς πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου, ἀπαιτητικῶς δέον ὅπως προβαίνει εἰς τὴν ἀπόπειραν συμφιλίωσεως τῶν συζύγων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διασώσεως τοῦ γάμου, ὃν ὁ Κύριος, διαβεβαιῶν ὡς θεῖα διατάξει ὑφιστάμενον καὶ ἐξαίρων τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἐνιαῖον καὶ ἀδιάλυτον αὐτοῦ⁶⁰, ἀνύψωσεν εἰς ἱερὸν μυστήριον⁶¹.

Τέλος, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δύναται ὅπως ἐπιλαμβάνηται τῆς ἐξετάσεως τῶν πρὸς διάζευξιν αἰτήσεων Ἑλληνοκυπρίων Ὁρθοδόξων, ὑπηκόων τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἐπιτυχόντων ἤδη ἐν πολιτικοῖς δικαστηρίοις τῆς Χώρας ἐν ἣ κατοικοῦσι τὴν πολιτικὴν αὐτῶν διάζευξιν, ὑπὸ τὸν

59. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, Τόμ. Β', Ἀθήναι 1968², σελ. 202).

60. Ματθ. 19, 4-6.

61. Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1956², σελ. 397.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΔΡΑΝ ΤΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΕΝΤΡΩΑΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ

Τὴν Δευτέραν, 7ην Μαρτίου ἐ.ἔ., ἔφθανε εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, τὴν φιλόξενον Χώραν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Zaire, ὁ Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. Τιμόθεος.

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Kinshasa, πρωτευούσης τοῦ Zaire, τοῦ ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸν Πρέσβην τῆς Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνα Ἀδαμόπουλον, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος κ. Νικόλαον Καλημέρην καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς Γυμνασιάρχην κ. Στυλιανὸν Μπέλλον καὶ Διδάσκαλον κ. Κ. Γκιούρδαν ἐπικεφαλῆς τῶν Ἐκπαιδευτικῶν.

Τὸ Σάββατον, 19ην Μαρτίου τὸ ἑσπέρασ, εἰς τὸν Κάθεδρικὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἔλαβε χώραν ἡ ἐνθρόνι-

σις καὶ ἐγκατάστασις τοῦ παρούσα πολλῶν πιστῶν ὁμογενῶν καὶ ἰθαγενῶν, τοῦ Ἑλληνοῦ Πρέσβεως μετ' ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας, τῶν Ἐκπαιδευτικῶν καὶ τῶν Σχολείων, τοῦ Παπικοῦ Νουντσίου Mgr. Laurelo Antonetti, τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Κιμπανγκιστ Mgr. Diangienda Kuntima, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ραββίνου κ. Ἀαρὼν Φράγκο, τοῦ Πρέσβεως τῆς Δυτικῆς Γερμανίας Dr. Karl Döring, τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος κ.ἄ.

Κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν, ἡ ὁποία ἐγένετο μὲ πολλὴν κατανύξιν καὶ ἐπιδημητικότητα, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς εἶπε τὸν ἀκόλουθον ἐνθρονηστικὸν λόγον:

ὄρον ὅτι αὕτη, ἥτοι ἡ Ἐκκλησία, θὰ ἀκολουθήσῃ ἐν προκειμένῳ τὴν δικονομίαν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς «Δικονομίας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων»⁶² τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ θὰ λύσῃ τὸν γάμον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους διαζυγίου, τοὺς ἀναγραφομένους (ἄρθρον 75) ἐν τῷ «Καταστατικῷ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου», ὡς κατεχωρίσθησαν ἐν τοῖς πρόσθεν, ὀρίζοντι ρητῶς ὅτι «ὁ γάμος διαλύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκόπου μετὰ διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου» (ἄρθρον 71).

Συμπερασματικῶς, καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀναλυθέντα:

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἔχει ἀρμοδιότητα καὶ δικαιοῦται, διὰ τῶν κατὰ τόπους καὶ Πολιτείας οἰκείων Ἱεραρχῶν αὐτῆς, δικαιοδοτούντων ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν περιφερείας καὶ ἐπὶ προσώπων ἐχόντων τὴν κατοικίαν ἢ τὴν συνήθη διαμονὴν αὐτῶν ἐν αὐτῇ, ὅπως:

1. — Ἐκ δίδῃ θρησκευτικῶν διαζυγίων ἐπὶ (καὶ) θρησκευτικῶς συναφθέντος γάμου Ὁρθόδοξων, Ἑλλήνων τὸ γένος ἢ οὐ, ἐχόντων ἄλλην ἰθαγένειαν πλὴν τῆς ἑλληνικῆς καὶ κυπριακῆς, ἐνεργοῦσα καὶ ἀποφαινομένη ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς ρωμαιοβυζαντινῆς παραδόσεως διαγεγραμμένων πλαισίων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι ἔχει προηγηθῆ ἡ ἔκδοσις πολιτικοῦ διαζυγίου.

2. — Ἀύτῃ πνευματικῶς τὸν γά-

μον Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων, ἐχόντων τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἔχει προηγηθῆ ἡ ὑπὸ πολιτικοῦ δικαστηρίου διάζευξις αὐτῶν καὶ ὅτι ἐν τῇ σχετικῇ ἀποφάσει ἀναγράφεται ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἑλληνικοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου. Καί,

3. — Ἀύτῃ τὸν γάμον Ἑλληνοκυπρίων Ὁρθόδοξων, ὑπηκόων τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἐπὶ τῇ βάσει, καὶ μόνον, τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ «Καταστατικοῦ» καὶ τῆς «Δικονομίας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, καὶ πάλιν, ὅτι ἔχει προηγηθῆ ἡ ἔκδοσις διαζυγίου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου.

Ἐν ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσιν, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληνοὶ ὑπήκοοι, δέον ὅπως προσφεύγωσιν εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι ἀρμόδιον Μονομελὲς Πρωτοδικεῖον⁶³ πρὸς ἀναγνώρισιν δεδικοσμένου ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως ἀφορώσης εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἢ κήρυξιν ἐκτελεστικῆς τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως⁶⁴, ἢ εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι ἀρμόδιον Πολυμελὲς Πρωτοδικεῖον διὰ τὴν ἐξ ὑπαρχῆς, κατὰ τὸ ἑλληνικὸν δικονομικὸν καὶ οὐσιαστικὸν δίκαιον, ἐκδίκασιν τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς, οἱ δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπήκοοι τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Ἑλληνοκύπριοι Ὁρθόδοξοι εἰς τὰ ἐν Κύπρῳ ἀρμόδια κατὰ τόπους ἐπισκοπικὰ δικαστήρια.

† Ὁ Σουηδίας ΠΑΥΛΟΣ

63. ΚΠολΔ 905 παράγρ. 1 καὶ 4.

62. Μητροπολίτου Κίτρον Βαρνάβα, Οἱ βασικοὶ θεομοὶ διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Ἀθήναι 1974, σελ. 62 - 73.

64. Ἑλλης Κρίση - Νικολετοπούλου, Ἀναγνώρισις δεδικοσμένου ἐξ ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀφορώσης εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, ἐν Νομικὸν Βῆμα 20 (1972) 13.

Τις βαθμίδες τῆς ἐπισκοπικῆς μου καθέδρας ἀνερχόμενος, τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν αὐτὴν τὴν ἀποφασιστικὴν, ἀναβαθμὸν δοξολογίας, αἶνον καὶ εὐχαριστίας προσφέρω εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν καὶ με κραδασμὸν ψυχῆς καὶ κατάνυξιν πνεύματος λέγω:

Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὑστερα, τὴν ὀφειλετικὴν ἀπονέμω εὐχαριστίαν καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Νικόλαον σ' καὶ τὴν περὶ αὐτὸν χορείαν τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι με ἔκριναν ἱκανὸν καὶ ἐναπέθεσαν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μου ὤμους ἔργον βαρὺ καὶ δύσκολον, μεγαλειῶδες ὅμως καὶ ὄρατον.

Εὐρισκόμην εἰς τὴν Α' Προσνοδικὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Γενεύης, ὅταν ἔλαβα τὴν εἰδησὴν τῆς ἐκλογῆς μου. Ζοῦσα τὴν ἀγωνίαν τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας με τὴν δόξαν καὶ τὰ προβλήματα τῆς, με τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς, ὅταν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας: «ἀναστὰς πορεύου».

Ἐπῆρχον ἐμοῦ ἰσχυρότεροι καὶ κατὰ τὰς σωματικὰς δυνάμεις καὶ κατὰ τὴν πνευματικὴν δύναμιν. Εἰς ἐμὲ ἀνεπαύθη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Θεοῦ τὸ δῶρον.

Συνειδητοποιῶ τὸ βαρὺ ἔργον. Συναισθάνομαι τὴν πολλὴν μου ἀδυναμίαν καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ ἐθραυστον τῶν σωματικῶν μου δυνάμεων. Διαπιστώνω ὅμως, διὰ πολλοστὴν φορὰν, νὰ θεβαιούται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι (τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ καὶ τὰ ἀσθενῆ, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ) (Α' Κορ. α', 25).

Ἐπικυρώνεται ἀκόμη μιὰ φορὰ, εἰς τῆς ζωῆς μου τὸ διάβα, τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, ὅτι «ἡ δύναμις Του ἐν ἀσθενείᾳ τελειούται» (Β' Κορ. ιβ', 9), ἀφοῦ «ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι δική μου» (Β' Κορ. δ', 7).

Αὐτὸς εἶναι, λοιπόν, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ πατέρες τίμιοι, ὁ ἐπίσκοπός σας. Αὐτὸς τὸν ὅποιον εἶδατε, ἀπὸ Θεοῦ ἠλεημένον, ἀνερχόμενον μετὰ φόβου καὶ συναισθήσεως τὶς βαθμίδες τῆς ἐπισκοπικῆς τῆς καθέδρας. Ταπεινὸς τῷ σώματι, ἀλλ' ἰσχυρὸς τῷ πνεύματι, «ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτὸν Χριστῷ» (Φιλιπ. δ', 13).

Ἦλθα πρὸς σᾶς. Ἀναστρέφομαι μαζί σας. Ζῶ τὴν ἀγωνίαν σας. Ἀναπνέω τὸν φόβον σας. Αἰσθάνομαι τὰ προβλήματα σας. Ψηλαφῶ τὶς ἀνάγκες σας. Καὶ με συγκίνησιν διαπιστώνω, ὅτι καὶ σεῖς ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι: «αὐτοῦ τὸ ἔργον καὶ ἡ εὐθύνη μου ἀνήκει». Διὰ τοῦτο καὶ ἀναφέρω πρὸς τὸν Θεὸν μου τοῦ ψαλμφοῦ τὰ λόγια:

«μὴ αἰσχυνθεῖσθε ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπομένοντές σε,
Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων μηδὲ ἐντραπήσθε
ἐπ' ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός» (Ψαλ. ξη', 7).

Γνωρίζω τῶν περιστάσεων καὶ τῶν καιρῶν τὸ δύσκολον. «Οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισ-

σεύειν» (Φιλιπ. δ', 12). Πιστεύω ὅμως εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἀποστείλαντά με. Φέρω μαζί μου, ὄχι ἀπλῶς τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι «οὐκ ἐάσει ἡμᾶς».

Εἰς τοὺς στεναγμοὺς τοὺς ἀλαλήτους τῆς καρδίας μου καὶ τῆς ἐτοιμασίας τὶς στιγμὲς, ἔλαβα τὴν διαβεβαίωσιν: «οὐ μὴ σὲ ἀνῶ οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω» (Ἐβρ. ιγ', 5). Καὶ διὰ τοῦτο εἰς Ἐκείνον ἐπιρροπῶ τὴν μεριμνά μου καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸ ποιμνίον μου.

Ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναδείξεώς μου εἰς τῆς ἐπισκοπῆς τὴν ἀξίαν.

Φθάνω κοντὰ σας, ὄχι νὰ κατακυριεύσω τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου, ἀλλὰ νὰ κινήθω καὶ νὰ ἀναστραφῶ μαζί σας με τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καὶ εἰλικρινείας. Νὰ δώσω ὅτι καλύτερον ἔχω εἰς τὴν διακονίαν τοῦ μοιτηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια εἶναι σῶμα Χριστοῦ καὶ τῆς ὁποίας ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς συνιστᾷ μέλος τίμιον καὶ οκεῖος πολῦτιμον, «πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ', 12).

Εἶναι κοινὸς τόπος, ὅτι ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν συγχύσεως ἰδεῶν, συγκρητισμοῦ, σχετικοποιήσεως τῶν πάντων καὶ συμβιβασμοῦ.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν σύγχυσιν καλεῖται ἡ Ὁρθοδοξία, ἡμεῖς, νὰ μαρτυρήσῃ «Χριστὸν ἐληλυθότα ἐν σαρκί». Νὰ θεβαιώσῃ με τὴν παρουσίαν τῆς, ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ', 12). «Οὐ, ἀκόμη, τὸ σημεῖον, τὸ ὅποιον ὁ κόσμος ζητεῖ, εἶναι τοῦ σταυροῦ ἢ χαρὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως τὸ κήρυγμα».

Τοῦτο τὸ κήρυγμα καὶ αὐτὴν τὴν χαρὰν μᾶς καλεῖ νὰ διακονήσωμεν τὸ εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Νὰ δουλεύσωμεν τῷ Θεῷ. Νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν ἄνθρωπον. Νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τὸ ἀπλὸ θερησκευτικὸ συναίσθημα εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν, διὰ νὰ πραγματώσωμεν ὕστερα τὴν ἠθικὴν πράξιν, ἢ ὅποια ἀποβαίνει βίωμα ζωῆς.

Συνειδητοποιοῦντες τῆς εὐεργεσίας τὸ μέγεθος καὶ τῆς σωτηρίας τὸ ἀμετάθετον, καλούμεθα νὰ προβάλωμεν ἄρνησιν εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἀλλοτριώσιν μας ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀποξένωσιν μας ἀπὸ τὸν συνάνθρωπον. Ἄρνησιν εἰς τὴν συμβατικότητα καὶ τὴν σκοπιμότητα, πὸν διαστρέφουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μεταβάλλουν ἀπὸ λόγον σωτηρίας εἰς λόγον ἐμπορείας.

Καλούμεθα νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἐνότητά μας ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, «φεύγοντες τὸν μερισμὸν καὶ τὰς κακοδιδασκαλίας ὅπου ὁ ποιμὴν ἐστίν, ἐκεῖ ὡς πρόβατα ἀκολουθεῖτε», λέγει ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος. «Πολλοὶ γὰρ λύκοι ἀξιώπιστοι ἠδονῆ κακῆ αἰχμαλωτίζουσιν τοὺς θεοδρόμους· ἀλλ' ἐν τῇ ἐνότητι ἡμῶν οὐκ ἔχουσι τόπον... Ἀπέχεσθε τῶν κακῶν βοτάνων... ὅσοι γὰρ Θεοῦ εἰσιν καὶ Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ, οὗτοι μετὰ τοῦ ἐπισκόπου εἰσὶν» (Πρὸς Φιλαδ. 2, 3).

Καὶ τῶν πιστῶν καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ἐπισκόπου κοινὸς εἶναι καὶ μένει ὁ ἀγὼν: ἡ ἐνότις τῆς πίστεως, ἡ εὐταξία τῶν Ἐκκλησιῶν, «μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ἔπομονῇ πολλῇ, ἐν κόποις, ἐν ἀγνότητι, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν πνεύματι ἀγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως... μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. σ' 1-10, Β' Κορ. δ', 1-2).

Μὲ γνώμονα εἰς τὴν ζωὴν μας τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἐυαγγελίου, μὲ φῶς εἰς τὴν πορείαν τοῦ θίου μας τὸν ἀκατάλυτον νόμον τοῦ Θεοῦ, ἃς διαμορφώσωμεν τὸν κώδικα τῆς συμπεριφορᾶς μας.

Αἱ γυναῖκες, μὲ χριστιανικὴν ἐλευθερίαν, χαρίζετε τὴν ἀξιοπρεπῆ ὑποταγὴν εἰς τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες χαρίζετε ἀμέριστον τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς γυναῖκας σας καὶ μὴ παραπικρίνεσθε πρὸς αὐτάς. Τὰ τέκνα ἃς προσφέρουν τὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς γονεῖς, ὡς ἀντίδωρον τῆς φροντίδος καὶ τῆς προσοχῆς των. Σεῖς δέ, γονεῖς καὶ πατέρες, μὴ ἐρεθίζετε τὰ τέκνα σας.

Γονεῖς, μαζί μὲ τὴν γνώσιν πλουτίσατε τὰ παιδιά σας καὶ μὲ τὴν εὐσέβειαν. Μαζί μὲ τὴν ἐπιστήμην ἐνοσταλάξατε εἰς τῆς ψυχῆς των τὰ θάθη καὶ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν. Μαζί μὲ τὰ ὑλικά ἀγαθά, προσφορᾶτε τους καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῶν πνευματικῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σεῖς, διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, μορφώσατε Χριστὸν εἰς ὅ,τι ἐμπιστεύεται ἡ κοινωνία εἰς τὸ ἐργαστήριόν σας. Σμιλεύσατε «ἄνδρα τέλειον τοῦ μέτρου τῆς ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ». Ἐμβαπτισατέ τους εἰς τῆς ἐλευθερίας τὴν ὠραιότητα καὶ τῆς δικαιοσύνης τὸ μεγαλεῖον. Διαπλάσατε ἐλεύθερος ὑπάρξεις καὶ υπεύθυνες προσωπικότητες.

Καὶ σὺ, ἀγαπητὴ μου Νεολαία, ἄνοιξε τὴν καρδιά σου τὴν ἀγνὴν καὶ ἀμόλευτον καὶ ἄφρησέ τὴν νὰ δεχθῇ τὴν ζωογόνον τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου πνοήν.

Σὺ εἶσαι τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐλπίδα καὶ τοῦ Γένους ἡ προσμονή. Ἐρεῦνα τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ μὲ ὄσες δυνάμεις πνευματικῆς ἔχεις. Δέξου τῆς πίστεως τὴν δύναμιν. Καταύραζε τὴν ὑπαρξί σου μὲ τῆς κατὰ Χριστὸν ἐλευθερίας τὴν ὠραιότητα.

Ὅλοι φανήτε τίμιοι μὲ τὸν ἑαυτὸν σας. Μιμηθεῖτε ὅ,τι καλὸν ἔχομεν. Ἀρνηθεῖτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν μας. Ζῆστε πέρα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν. Ζῆστε ἐλεύθεροι. Ἐλεύθεροι, ἀλλὰ δίκαιοι. Δίκαιοι μὲ τὸν ἑαυτὸν σας. Δίκαιοι μὲ τὸν Θεόν. Δίκαιοι μὲ τὸν συνάνθρωπόν σας.

Ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ πατέρες τίμιοι, πρὸς ὅλους χαρίζω τὴν προσοχὴν μου. Ὅλοι εἶσθε προσοχῆς ἄξιοι. Ἐχετε τὴν ἐκτίμησίν μου. Ὅλοι εἶσθε τι-

μῆς ἄξιοι. Σᾶς χαρίζω, ἀφειδώλευτα, τὴν καρδιά μου μὲ ὄσιν δύναμιν ἀγάπης ἔχει. Σεῖς εἶσθε, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς «ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ἐν Κυρίῳ».

Σεῖς εἶσθε ἡ ἀφορμὴ διὰ κάθε ἔμπνευσιν, κάθε ἀναζήτησιν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν. Μαζί σας θὰ ἀγωνισθῶ. Ἀνάμεσά σας θὰ σταθῶ, διὰ νὰ καταξιώσω τὴν ἀνθρωπίνην μου ὑπαρξίν καὶ τὴν ἐπισκοπικὴν μου ὑπόστασιν.

Ὅλοι μαζί, θὰ καταξιώσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὸ Γένος, ἀγκαλιάζοντες ὄσους θὰ θελήσωμεν νὰ δεχθῶν τὴν μαρτυρίαν μας, τὸ Ἐυαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι Ἐυαγγέλιον ἀγάπης, δικαιοσύνης, ἀδελφουσύνης καὶ εἰρήνης, δωρεὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ «ἐξ ἐνόου αἵματος ἐποίησεν πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (Πράξ. ιζ', 26).

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἴσταμαι ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς ἐπισκοπῆς μου, προσβλέπων μετ' ἐλπίδος πρὸς τὰς χώρας τὰς ἐτοιμοὺς ἦδη καὶ λευκάς πρὸς θερισμόν. Γνωρίζετε ὅτι ἀκάματοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐργάται δὲν θερίζουν ἀπλῶς, ἀλλὰ πικτεῦουν καὶ κοπιᾶζουν καὶ γεωροῦν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου «βαστάζοντες τὸν κάσωνα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ψῆχος τῆς νυκτός» καὶ γίνονται τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, ἵνα πάντως τινὰς σώσουν... Εἶναι δι' αὐτοὺς «ἡ νύκτα προφυλακὴ καὶ ἡ ἡμέρα ἔργον». Εἰς τὸ πλευρὸν ἐκείνων καλούμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἡ σκέψις καὶ ἡ προσευχὴ μας, ἡ πράξις καὶ ἡ βιωτὴ μας πρέπει νὰ συνοδεύουν τὸ ἔργον ἐκείνων.

Ἀναφορὰν ἀκόμη κάμω, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, εἰς τὴν μνήμην ἐκείνων τῶν μορφῶν τῶν ἀοιδίμων Ἱεραποστόλων καὶ συλλειτουργῶν, εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς, Νικοδήμου Σαρίκα καὶ Χρυσόστομου Παπασαργαντοπούλου. Ἐγεώργησαν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Ἐδόξασαν τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα μὲ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὸ βίωμα. Ἐτίμησαν τὸ Γένος.

Ἀλλὰ καὶ τὴν σκέψιν στρέφω πρὸς τοὺς προκατόχους μου: τὸν κοιμηθέντα κερὸν Κυριανὸν καὶ τὸν ποιμαίνοντα τὴν Μητροπόλιν Λεοντοπόλεως κ. Νικόδημον. Καθὼς ἔλαβεν ἕκαστος χάρισμα ἀπὸ Θεοῦ ἐγεώργησε καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὴν Θεόσωστον Ἐπαρχίαν τῆς Μητροπόλεως Κεντρῶας Ἀφρικής. «Ἀποδώῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος» (Β' Τιμοθ. δ', 14).

Καὶ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζων τοῦ λόγου, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦτου τῆς ἐπισκοπῆς μου ἀσπασμὸν ἀγάπης ἐν Χριστῷ ἀπευθύνω πρὸς τοὺς ἀξιολογούς ἐπισκόπους τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ θεοσρεπὲς πρεσβυτέρων, τοὺς διακόνους, τὸν πιστὸν λαὸν καὶ τοὺς ἐν τιμῇ ὄντας καὶ τιμῆσαντιάς με διὰ τῆς παρουσίας των.

Ἐδχαριστίας ὀφειλέτης αἰσθάνομαι καὶ πρὸς τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Kinshasa καὶ τὴν φιλόξενον Χώρον τοῦ Zaire, μάλιστα δὲ πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον καὶ φιλόθεον Πρόεδρον κ. Ἰωσήφ Mobutu.

Ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ πατέρες τίμιοι, ἀπόντια

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀνάγκη συνεχούς ποιοτικῆς βελτιώσεως.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ διοργάνωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὑπὸ τὴν ἐποπείαν τῶν Θεοφιλεστάτων Βοηθῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ Σεμιναρίου Ἱεροκηρύκων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἔχει ὡς σκοπὸν ἐνθεν μὲν τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ ζήλου αὐτῶν, ἐτέρωθεν δὲ τὴν εἰς αὐτοὺς ὑπόμνησιν τῶν κυριωτέρων στοιχείων τῆς θεολογίας τοῦ κηρύγματος καὶ τρίτον τὴν ἀσκησιν ἐποικοδομητικῆς κριτικῆς τοῦ κηρυκτικοῦ τῶν ἔργου, ὅπερ δύναται νὰ βελτιωθῇ ποιοτικῶς.

Ὡς ἐτονίσθη κατὰ τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τῶν Ἱεροκηρύκων τούτων, τὸ θεῖον κήρυγμα δέον νὰ ἔχη βιβλικοπατερικὸν χαρακτῆρα, νὰ προσβάλλῃ τὸν Χριστὸν ὡς τὸν προσωπικὸν Σωτῆρα καὶ Ἀντρωτῆν, νὰ καλλιεργῇ τὴν λειτουργικὴν μόρφωσιν, νὰ ἔχη ζῶντα προσωπικὸν χαρακτῆρα, ὅστις θὰ ἀπορρέῃ ἐκ τῆς ζωῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ θὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν προσωπικὴν κινητοποίησιν καὶ ἀφύπνισιν ἐκάστου ἐκ τῶν ἀκροατῶν, νὰ ἔχη συγκεκριομένην μορφήν καὶ νὰ εἶναι πρακτικὸν καὶ ἐποπικόν.

Εἶναι περὶ τὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Σεμιναρίου. Τὸ θεῖον κήρυγμα δὲν πρέπει νὰ διαδίδεται μόνον ποιοτικῶς, ἀλλὰ πρέπει μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ συνεχούς αὐτοκριτικῆς τῶν ἱεροκηρύκων νὰ γνωρίζῃ καὶ συνεχῆ ποιοτικὴν βελτιώσιν.

Ἀνάγκη ἀξιοποιήσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ δυναμικοῦ.

Ὁ Ἱερὸς Σύνδεσμος τῶν Κληρικῶν Ἑλλάδος δι' ἀνακοινώσεώς του ἐξάγει τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα ἡ προσέ-

με καὶ παρόντα ἠγαπήσατε· ἀμείβοι ὑμῖν ὁ Θεός... πάντα ὑμῖν ἐν χάριτι περισσευέτω».

Ἀποδίδω εἰς ὅλους τὴν ὀφειλὴν καὶ εἰς οὐδένα οὐδὲν ὀφείλω εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν, πλήρωμα οὖν νόμου ἢ ἀγάπη (Ρωμ. ιγ', 7-10).

Καὶ τώρα «παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς Χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομησῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν... πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν» (Πράξ. κ', 32-38).

Ἐμὲ δὲ αὐτὸν ἀναθέτω εἰς τὴν προσευχήν σας. «Ἡ προσευχὴ ὑμῶν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ἀπαρτίσει, ἵνα ἐν ᾧ κλήρω ἡλεήθην ἐπιτύχω».

Τοῦτο τὸ πῆρας τοῦ λόγου.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Κεντρὸς Ἀφρικῆς ΤΙΜΟΘΕΟΣ

λευσις τῶν πιστῶν εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς καὶ εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ὑπῆρξε μεγαλυτέρα πάσης ἄλλης φορᾶς. Τὸ γεγονός μάλιστα, ὅτι τῆς προσελεύσεως ταύτης μετεῖχον καὶ πλείστοι νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀποδεικνύει ὅτι τῷ ὄντι πρόκειται δι' «ἓνα εὐχάριστον οἰκόν διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπιβάλλεται ὅπως οἱ φορεῖς τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου ἐντεινόν τὰς προσπάθειας τῶν πρὸς ἀξιοποίησιν τοῦ ἐκλεκτοῦ δυναμικοῦ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς πατρίδος μας, ὅπερ, καταλλήλως διαφωτιζόμενον καὶ καθοδηγούμενον, εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφυζώσῃ πᾶσαν ἀνακαινιστικὴν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνθενωτικοὶ «ἐνωτικοί».

Αἱ προκλητικαὶ δηλώσεις ὠρισμένων κύκλων τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὸ ζήτημα τῆς «ὀνομασίας» νέου οὐνίου «ἐπισκόπου» εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀρθῶς προεκάλεσαν τὴν καθολικὴν ἀντίδρασιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ πᾶν ἄλλο ἢ ἔχων προκατάληψιν ἐναντίον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας θεολόγος κ. Ἀριστέιδης Πανάτης ἔγραψεν εὐστόχως τὰ ἑξῆς: «Τὸ Βατικανὸν πρέπει νὰ καταλάβῃ πὺς ἡ ὀρθόδοξη συνείδησις ἐξεγείρεται, ἀντιδρᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅταν διαπιστῶν τὴν ἐφαρμογὴ τῆς παληᾶς τακτικῆς, πὺς δίνει «μὴ σὶδ καρφὶ καὶ μὴ σὶδ πέταλο». Ἄν θέλουν διάλογο ἀγάπης καὶ ἀληθείας, πὺς καὶ πανορθόδοξα ἐγκρίθηκε, ἄς σιαματήσουν τὴν τραγικὴν φάρσα, πὺς ἐμπαίζει τὰ ἱερώτερα λειτουργικὰ διώματα τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων: Κληρικὸς, βαπτισμένος σὺν μέλος λαϊνικῆς οικογενείας, νὰ φορῇ τὰ ἄμφια τοῦ Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως, νὰ μιμῆται τὴν λατρεία μας, γιὰ νὰ ξεγελαστοῦν οἱ περαστικοὶ ἀπὸ τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἰδρώματά του. Εἶναι ἀπαράδεκτη καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴ ἡ ὀνία στὴν Ἑλλάδα, γιὰ εἶναι κίβδηλη κατάστασις. Μόνον συμφορὸς πρόσθεσε καὶ παρέτεινε ἀκόμη τὴν ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ σχίσμα μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως».

Εἶναι ἐπὶ τέλους καιρὸς νὰ ἀντιληφθῶν οἱ συντηρητικοὶ κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι οἱ «ἐνωτικοί» εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι οἱ χειρότεροι ἀνθενωτικοί, διότι πρὸς διατήρησιν τοῦ «κατεστημένου» τῶν ὑπονομεύουν πᾶσαν προσπάθειαν γεφυρώσεως τῶν μετὰ τῶν δύο «ἀδελφῶν» Ἐκκλησιῶν χάσματος.

Λαμπρὸν ἐκκλησιαστικὸν περιοδικόν.

Αἱ οργανωθείσαι ἐορταστικαὶ ἐκδηλώσεις διὰ τὴν συμπλήρωσιν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης «Ὁ Ποιμὴν» καὶ τὰ διατυπωθέντα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπαινετικὰ σχόλια εἶναι κατὰ πάντα δεικναιολογημένα, διότι πρόκειται περὶ λαμ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

—Τὴν 14ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Δευτέραν, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἔλαβε χώραν εὐρεία σύσκεψις ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου τὴν 9ην ὥραν πρωϊνῆν. Τῆς συσκέψεως μετέσχον οἱ διευθυνταὶ τῶν διαφόρων γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατ' αὐτὴν ἐξετάσθησαν θέματα ὑπηρεσιακῆς φύσεως, ἐδόθησαν δὲ αἱ δέουσαι ἐντολαί, ὑποδείξεις καὶ ὁδηγίαι ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὴν περαιτέρω καλὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἀκολούθως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ διαφόρους ἐπιτροπᾶς.

—Τὴν 15ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Τρίτην, τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θῆρας,

προῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ, καταπολιζοντος τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης εἰδικώτερον.

Ἀληθῶς, εἰς τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας θεολογικά, ἱστορικά, ἀρχαιολογικά καὶ ἠθικοκοινωνικά ἐργασίαι διακεκριμένων Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίων, Κληρικῶν, Θεολόγων, Λογοτεχνῶν κ.ἄ.

Ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχει διὰ τὸν τόπον μας καὶ τὴν περιοχὴν τῆς Αἰολίδος, διὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ περιοδικὸν θέματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν λαογραφίαν, τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Μυτιλήνης. Σχεδὸν πάντες οἱ Λέσβιοι διανοούμενοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς καταφυγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα λόγοις ἐκόσμησαν καὶ ἐπανάληψιν διὰ τῆς συνεργασίας τῶν τὰς σελίδας τοῦ «Ποιμένος», ὅστις μέχρι καὶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦτο τὸ μόνον ἐκδιδόμενον ἐν Λέσβῳ περιοδικόν, ὅπερ συνεβάλετο εἰς τὴν σφρηχλάτησιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν πολιτῶν καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν τοῦ παλμοῦ τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς καρδίας τῆς Πατρίδος καὶ πρὸς τοὺς μακρὰν αὐτῆς ἐν ἀποδημίᾳ εὐρισκομένους Λεσβίους.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεταὶ ὀλοψύχως, ὅπως τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν συνεχίσῃ ἀπροσκόπως τὴν ἐκδοσὴν του καὶ τὴν λαμπρὰν ἀκτινοβολίαν του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἔθνους καὶ ἰδιαίτερος τῆς ἀκριτικῆς Λέσβου.

Οὐχὶ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν.

Ἐὰν παρίσταται ἀδήριτος ἀνάγκη νὰ συντηθῇ ὑπὸ τοῦ Κέντρου Ἐκπαιδευτικῶν Μελετῶν καὶ Ἐπιμορφώσεως (ΚΕΜΕ) ἡ ὕλη τῶν διδασκομένων ἐν τοῖς σχολείοις μαθημάτων τῶν Θερησκευτικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας, θὰ ἔδει νὰ γίνῃ τοῦτο μετὰ ἐνδελεχῆ σχετικῆν μελέτην καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἵνα ἀποφευχθῇ ὁ κίνδυνος τοῦ ἐξοβελισμοῦ κεφαλαίων,

Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ. Γαβριὴλ καὶ διάφοροι ἐνοριακαὶ ἐπιτροπᾶι τῶν Ἀθηνῶν.

—Τὴν 18ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Παρασκευὴν, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Βρεσθένης κ. Δημήτριον, τὸν κ. Κόκκινον Κων)νον, τὸν κ. Ἀννινὸν ἐκ τοῦ Ἰπουργείου Ἐξωτερικῶν, τὸν Δήμαρχον Ἁγίου Δημητρίου κ. Γεώργιον Μπακογιάννην, τὸν Στρατηγὸν κ. Νικόλαον Παπαναγιώτου καὶ τὸν κ. Μπάρδην.

Τὴν 6ην ἀπογευματινῆν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευεν τακτικῆς συνεδριάσεως τῆς Κ.Ε.Β.Α.

—Τὴν 19ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Σάββατον, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ τὴν 10ην ὥραν πρωϊνῆν μετέβη εἰς Συνοδικὸν Μέγαρον καὶ ἔσχεν μακρὰν ὑπηρεσιακὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου ἐπὶ θεμάτων τρεχούσης φύσεως τῆς Ἱ. Συνόδου.

ἄτινα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἀπαλειφθῶν.

Ἐφ' ὅσον τὰ Θερησκευτικὰ καὶ ἡ Ἱστορία εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν φρονηματιστικὰ μαθήματα, ἄτινα ἀποβλέπουν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν εὐγενεστέρων συναισθημάτων τῆς μαθητικῆς νεολαίας, ἡ ἀναθεώρησις τῆς ὕλης αὐτῶν δεόν νὰ γίνῃ οὐχὶ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε κατὰ τρόπον μηχανικὸν καὶ ποσοτικόν, ἀλλὰ δι' ἐξετάσεως ἐνθεν μὲν τῶν ψυχολογικῶν ἀναγκῶν τῶν μαθητῶν, ἐτέρωθεν δὲ τῶν συναρτήσεων ἐκάστου κεφαλαίου τῆς ὕλης ταύτης πρὸς τὴν ὀργανικὴν ὁλότητα τοῦ μακροαἰῶνος ἑλληνορθοδόξου μορφωτικοῦ ἰδεώδους.

Τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Συμφώνως πρὸς δημοσιεύματα τοῦ καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ τύπου, ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος Σουλτομπεργκερ, ἐρευνησας ἐπισταμένως τὸ ἐὰν ἡ γῆ δύναται νὰ διατρέψῃ τὸν πληθυσμὸν της, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, διὲν αὕτη ἀκόμη καὶ διὰ τῶν σημερινῶν μέσων καλλιέργειας, ἄτινα ἀναμφιβόλως εἶναι δυνατὸν εἰς τὸ μέλλον νὰ τελειοποιηθῶν καὶ νὰ ἀποδίδουν περισσότερον, εἶναι ἱκανὴ νὰ διατρέψῃ τετραπλάσιον πληθυσμόν, δηλαδή ὑπὲρ τὰ 15 δισεκατομμύρια ἀνθρώπων ὑπάρξεων.

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἀποδεικνύει, διὲν πρὸς λύσιν τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν οικονομικοκοινωνικῶν δυσκολιῶν δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νεομαλθουσιανισμοῦ, ὅστις προπαγανδίζει τὸν ἀποδυναμῶντα καὶ ἐκφυλλίζοντα τὰς ἀνθρώπινος κοινωνίας περιορισμὸν τῶν γεννήσεων, ἀλλ' ἡ καλλιέργεια τῶν ἀπεραντίων χέρσων ἐκτάσεων καὶ ἡ λελογισμένη παρεμβατικὴ πολιτικὴ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν πρὸς καταπολέμησιν πάσης μορφῆς ἀνισότητος, ἀδικίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως, πρὸς ὀργάνωσιν τῆς διεθνοῦς ἀλληλεγγύης καὶ πρὸς ἐπικράτησιν ἐν τῇ πράξει τοῦ χριστιανικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ πνεύματος.

—Τὴν 24ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Πέμπτην, μὲ Βυζαντινὴν λαμπρότητα καὶ κατάνυξιν ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Μέγας Ἐσπερινὸς τὴν 8ην ἀπογευματινὴν, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου». Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ ἐσπερινοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἠὺχῆθη δεόντως τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησιασμα.

—Τὴν 25ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου 1821, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Δοξολογία τὴν 10ην πρωϊνὴν ὥραν εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, συμπαραστατοῦντων Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων.

Παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντῖνος Τσάτσος, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Ἀρχηγὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Χώρας Στρατηγὸς κ. Ντάβος, οἱ Ἀρχηγοὶ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ καὶ Ἀεροπορίας, τὸ ἐν Ἀθήναις διπλωματικὸν Σῶμα τῶν ξένων χωρῶν, ἐκπρόσωποι ξένων δογμάτων καὶ πλήθος κόσμου.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Δοξολογίας ὁ Μακαριώτατος ἠὺχῆθη δεόντως τὴν Α. Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντῖνον Τσάτσον καὶ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα εἰς τοὺς ἑορτάζοντας Ὑπουργούς, κ. Εὐάγγελον Ἀθέρωφ - Τσίτσαν καὶ κ. Εὐάγγελον Δεβλετόγλου.

—Τὴν 27ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Κυριακὴν, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν, τῶν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος πεσόντων κληρικῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑθνους εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος ἐξῆρε τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῶν πεσόντων κληρικῶν κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἠὺχῆθη δεόντως εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκ διαφόρων Ἑθνικῶν σωματείων. Ἐπηκολούθησε κατὰ θεοὺς στεφάνων εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

—Τὴν 28ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Δευτέραν, ἐπὶ τῷ θαυμάτῳ τοῦ Μακαριστοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπέστειλε συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας.

—Τὴν 31ην Μαρτίου 1977, ἡμέραν Πέμπτην, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν 10ην πρωϊνὴν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐκλειπόντος Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ εἰς τὸν ἐνταῦθα Καθεδρικὸν Ναὸν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον εἰς ὑπηρεσιακὴν συνεργασίαν τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Παντελεῆμονα, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀνδρούσης κ. Ἀναστάσιον, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἐδρίπου κ. Βασίλειον, ἐπιτροπὴν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀντιπροσωπεῖαν ἱερέων τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ Πατησίων καὶ τὸν

Πρόξενον τῆς ἐν Ἀθήναις Ρουμανικῆς Πρεσβείας κ. IOAN. NICOARA, μεταφέροντα πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τὰς εὐχαριστίας τῆς χώρας του διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὀλικὴν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου συμπαραστάσιν πρὸς τὸν Ρουμανικὸν Λαὸν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ὑπὸ τῶν σεισμῶν δοκιμασίας τοῦ Βουκουρεστίου.

—Τὴν 1ην Ἀπριλίου 1977, ἡμέραν Παρασκευὴν, τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν ἐτελέσθη ἁγιασμὸς ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάλῳ ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ μηνός. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἠὺχῆθη δεόντως εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μετὰ ταῦτα ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὸν κ. Σκαλτσούνην τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς, τὸν κ. Ἰωάννην Μάστορα καὶ τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιον εἰς μακρὰν ὑπηρεσιακὴν συνεργασίαν.

—Τὴν 3ην Ἀπριλίου 1977, ἡμέραν Κυριακὴν, σεπτῇ ἐντολῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, περιήχθη δίσκος εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, τὸ προῖον τοῦ ὁποῦοιου διετέθη διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς τοῦ Βουκουρεστίου τῆς Ρουμανίας. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπηρεσία Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς συνεχίζει τὴν ἀποστολὴν ἱματισμοῦ εἰς Ρουμανίαν.

Τὴν 7ην ἑσπερινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Καθεδρικὸν Ναὸν.

—Τὴν 8ην Ἀπριλίου 1977, ἡμέραν Μ. Τρίτην, ἐγένετο δευτὸς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου εἰς ἰδιαιτέραν συνεργασίαν ὁ εἰς Ἀθήνας ἀφικθεὶς τὴν 4ην Ἀπριλίου Σεβ. τοῦ Θρόνου Μητροπολίτης Τρανουπόλεως κ. Δαμασκηνός, προερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός μετέφερε μῆνυμα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Κατὰ τὴν συνάντησιν, Μακαριωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου, ἐγένε γενικὴ ἀνασκόπησις διεκκλησιαστικῶν θεμάτων.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη πολυμελῆ ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ὑπὸ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ΜΟΥΡΜΑΣΚ κ. Μελχισεδέκ, κομίζοντα προσωπικὸν μῆνυμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. ΠΟΙΜΕΝΟΣ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Κατὰ τὴν συνάντησιν, καθ' ἣν ἐπεκράτησε μεγάλη ἐγκαρδιότης, ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη διὰ περισσοτέραν οὐσφυγξίν τῶν σχέσεων τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Ρωσικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἀνεχώρησε δι' Ἁγίον Ὅρος.

—Τὴν ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, μὲ ἐκκλησιαστικὴν λαμπρότητα καὶ Βυζαντινὴν κατάνυξιν ἐγένετο ἡ καθιερωμένη περιφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Τὴν περιφορὰν παρηκολούθησεν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Ἀρχηγὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων Στρατηγὸς κ. Ντάβος, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, πολλοὶ Βουλευταὶ, πολλοὶ διπλωμάται καὶ Πρέσβεις ξένων χωρῶν, εἰς οὓς προκαλεῖ βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ θαυμασμόν ἡ δλῆ τελετουργία τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ πλήθος κό-

ομου. Τιμὰς ἀπέδωσαν τμήματα Στρατοῦ, Ναυτικοῦ καὶ Ἀεροπορίας.

Μετὰ τὴν περιφορὰν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀναγνώσας τὸ Ἐθαγγέλιον τῆς σφραγίσεως τοῦ μνήματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀπηύθυνε πρὸς τὰ πλήθη εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

—ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ, κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐξ ἄλλου τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀνεγνώσθη μήνημα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὑπὸ τῶν Ἱερατικῶς Προϊσταμένων εἰς ἔκπαιψας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

—Τὴν 18ην Ἀπριλίου 1977, ἡμέραν Δευτέραν, συνήλθεν, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, εἰς τακτικὴν μετα-Πασχάλιον συνεδρίαν τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ὡραν 2αν μεταμεσημβρινὴν καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου. Ἡ συνεδρίασις ἐκάλυψεν θέματα ὑπερασιακῆς φύσεως τοῦ Ταμείου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀπεφασίσθη, ὅπως γίνῃ πρότασις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν κατὰ 10ο) ο ἀβξῆσιν τῶν συντάξεων τῶν Ἱερέων.

—Τὴν 24ην Ἀπριλίου 1977, ἡμέραν Κυριακὴν, τῶν Μυροφόρων, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ἐγένετο Ἀρχιερατικὸν Συλλεῖτουργον ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Καρδίσης τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου καὶ Ἐθνομάρτυρος Σεραφεῖμ, Πολιούχου τῆς Πόλεως. Μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν ἐγένετο διὰ τῶν κυρίων ὁδῶν τῆς πόλεως ἡ καθιερωμένη λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ Κάρρας καὶ τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου.

Ἡ τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τεθηραύριστα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Θεοτόκου - Κορώνης τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναροφασάλων. Ἡ ἐν λόγῳ Ἱερά καὶ Ἱστορικὴ Μονή, «Ἡ ΚΟΡΩΝΑ», Παν-Θεσσαλικὸν Προσκύνημα, εἶναι ἡ Μονὴ τῆς Μετανοίας τοῦ αἰοδίμου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἀντι-Βασιλέως Δαμασκηνοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Ἱερά Μητρόπολις Σουηδίας

Ἐφέτος ἡ ἔνδοξος καὶ λαμπρόφορος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εὐρίσκει τοὺς Ἑλληνας τῆς Στοκχόλμης καὶ τῶν περιχώρων, μέσα εἰς ἓνα περίλαμπρον Ναόν, τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Καὶ εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ ἡ προσευχὴ μας, νὰ εὐλογηθοῦν παρὰ Κυρίου καὶ αἱ ἄλλαι Ἐνοριαὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἰς τὴν Σουηδίαν, τὴν Δανίαν καὶ τὴν Νορβηγίαν, νὰ ἀποκτήσουν κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη τὰς ἰδικὰς τῶν Ἐκκλησίας, ὅπου, ἐν ὀρθοδόξῳ λειτουργικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, θὰ ὑμνήται καὶ θὰ δοξολογηταὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν. Αὐτοῦ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις!

Χριστὸς ἀνάστη, τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα!

Πάσχα τοῦ 1977

Ὁ Σουηδίας καὶ πάσης Σκανδιναβίας ΠΑΥΛΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλσινκίου κ. ἸΩΑΝΝΗΣ

ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει

Τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1977, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλσινκίου κ. Ἰωάννης ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν Ὁσλο, τῆς Νορβηγίας, συμπαραστούμενος ὑπὸ τῶν αἰδεσιμολ. κ. Ὁλλι Μπέργκιμαν, Πρέσβευς, καὶ τοῦ κ. Νικολάου Γερακάκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐνορίας τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ὁσλο. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἔλθων εἰς Στοκχόλμην, ἐφιλοξενήθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Οἰκίματι καὶ ἔσχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ Μητροπολιτοῦ μας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων.

Αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ

Ἦρχισαν καὶ συνεχίζονται μὲ ἐντατικὸν ρυθμὸν αἱ ἐπισκευαὶ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Στοκχόλμης, καὶ εἰς τὸ παραπλεύρως εὐρισκόμενον Οἰκίμα, ὅπου θὰ στεγαθοῦν τὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ ἡ Πνευματικὴ Ἔστια αὐτῆς. Κατεσκευάσθη ἤδη ἡ Ἁγία Τράπεζα, τοποθετεῖται ἐξ ὑπαρχῆς κεντρικὴ θέρμανσις, ἀνανεώνεται ἡ ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις καὶ διαρρυθμίζεται ὁ χῶρος τῆς Πνευματικῆς Ἐστίας. Ὑπελογίζετο ὅτι μέχρι τὸ Ἁγιον Πάσχα θὰ εἶχε ὀλοκληρωθῆ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐκτελουμένων ἔργων.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)69 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακηρύξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Χαλαράμπου Πολυγώνου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν ἐφημεριακὴν αὐτὴν θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34)1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρῦξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ πραιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κάτωθι κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ: Ἀγ. Παρασκευῆς Λοκρίδος.

Ἐν Λαμῖα τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1977

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρουσιν τῶν ὑποψηφίων τῶν ἐν λόγῳ κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: α) Μεγάλου Μποντιᾶ, β) Γλάστρας καὶ γ) Καστελίου.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 1977

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν Ἁγίου Γεωργίου Πληγωνίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 1977

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρουσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 872)76, 873)76, 52)77, 53)77, 54)77, 173)77, 188)77, 189)77, 190)77, 202)77, 214)77 καὶ 215)77 Π. Δ. συσταθειῶν Ἑνοριῶν 1) Μεταμορφώσεως Καβάλας, 2) Ἀγ. Εἰρήνης Καβάλας, 3) Ἀγ. Ἀναργύρων Καβάλας, 4) Ἀγ. Τρύφωνος Καβάλας, 5) Ἀγ. Λουκᾶ Καβάλας, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παληοῦ, 7) Ἀγ. Νικολάου Σκάλας Καλλιγράφης, 8) Προφήτου Ἡλιοῦ Σκάλας Σωτήρος, 9) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ποτοῦ, 10) Ἰωάννου Προδρόμου Σκάλας Μαρῶν, 11) Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ, Σταυροῦ Ἀμυγδαλεῶνος καὶ 12) Ἀγ. Χριστοφόρου Κρηνίδων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Καβάλα τῇ 4ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1398)1973 Ν. Δ. «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους ὅπως καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν θέσιν διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Κοινότητος Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σέρραις τῇ 6ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 346)1976 Νόμου «περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τινων θέσεων κ.λπ.» καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους ὅπως καταλάβωσι μίαν τῶν ἀκολουθῶν ὀργανικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀδελφικοῦ, 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἄνω Βροντοῦς, 3) Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Κουδοκλίων, 4) Ἱεροῦ Ναοῦ Μεγάλων Ταξιαρχῶν Μελενικιστοῦ, 5) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀνθῆς, 6) Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Λευκοτόπου, 7) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πύργου, 8) Ἱεροῦ Ναοῦ Γεν. τῆς Θεοτόκου Παρλαμνίου, 9) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τερπνῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σέρραις τῇ 6ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976 «περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινων θέσεων καὶ συστάσεως ἐιδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρουσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγ. Νικολάου Ἁγίας Βαρβάρας, 2) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀμβρακίᾶς, 3) Ἀγ. Νικολάου Κομποθέκλας, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κομποθέκλας, 5) Ἀγ. Τριάδος Κυραθγένεας, 6) Ἁγίου Ἀθανασίου Νεροχωρίου, 7) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παναγούλας καὶ 8) Ἀγ. Βλασίου Σκλαβαίνων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογίῳ τῇ 7ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Προκειμένου νά προβῶμεν εἰς τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Β' θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρουκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προσκλήσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως τήν αἴτησιν αὐτῶν μετὰ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου δικαιολογητικῶν.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 11ῃ Μαΐου 1977

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ — ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Βαρνάβα Δ. Τζωρτζάτου, Μητροπολίτου Κίτρους, Ἡ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπαγωγή τῶν ἐν διασπορᾷ Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀνάκλησις αὐτῆς, Ἀθήναι 1977.

Γρηγορίου Λαρεντζάκη, Διδ. Θεολογίας, Δογματικὴ κατοχύρωσις τῆς Συνοδικότητος καὶ Συλλογικότητος ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Θεολογίᾳ. [Ἀνάτυπον τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγ. ὁ Παλαμᾶς» 59 (1976)], Θεσ/νίκη 1976.

G. Larentzakis, Die Pflege der Beziehungen Zwischen der Katholischen und der Orthodoxen Kirche. (In: Österr. Hochschulzeitung 28. Jahrgang, 1.4.1976, S. X—XII).

Ἰωάννου Καραγιαννοπούλου, Ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία ἀπὸ τὰς Πηγὰς τῆς, Θεσσαλονίκη 1974.

Δημ. Α. Δρίτσα, «Ρυθμικαὶ τινες εὐχαὶ ἐκ τῶν γνωστικῶν ἀποκρύφων Πράξεων», Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 372-389.

Φιλαρέτου Ἀπ. Βιτάλη, Ἀρχιμ. Πρωτ. Ἱερ. Μ. Νικοπόλεως, Ἀντιχριστιανικὸν καὶ Ἐθνοκτόνον τὸ «Αὐτόματον» διαζύγιον. Ἐκδ. Ἱ.Μ. Νικοπόλεως 1976.

Ἀλεξίου Ἰωάννου, Ἀρχιμανδρ. Κύριλλος καὶ Μεθόδιος οἱ Ἱεραπόστολοι, Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωὴ» Ἀθήναι, σελ. 157.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ, Ἐπιστημονικὸν ὄργανον Κέντρου Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, Τόμος 8ος, Θεσσαλονίκη 1976.

Γεωργίου Γ. Μπεκατώρου, Τάξις τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν 1977, κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Ἀθήναι, σελ. 252.

Πρωτοβουλία, Περιοδικὴ Ἐκδοσις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος «Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος» 3 μηνιαῖο-Περίοδος Β'—φύλλο 1, Φθινόπωρο 1976.

ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ, Ἐπίσημον Δελ. Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Διευθυντῆς ὁ Ἐλευσίνος Τιμόθεος, Ἰαν.-Φεβρ. 1976, ἔτος 68ον, Ἀριθ. 1-2.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, Φιλολογικὸς σύλλογος Παρνασσός, Φιλογ. Περιοδ. κατὰ τρίμηνον ἐκδιδόμενον, Τόμος ΙΗ', Ἀρ. 2. (Ἀπρῖλ.-Ἰούν. 1976).

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

+ Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμῶν 300 ἔτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἔτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Αὐτοκριτικὴ Θεολογία καὶ περὶ Θεολογίας.

Ἐόρτια Γράμματα.

Μητροπ. Περιστερίου Ἀλεξάνδρου, Ἡ Α'. Προσυνοδικὴ Διάσκεψις.

Μητροπ. Σουηδίας Παύλου, Ὀρθοσκευτικὸν Διαζύγιον καὶ Πνευματικὴ λύσις τοῦ γάμου ἐν τῇ ἀλλοδαπή.

Μητροπ. Κεντρώας Ἀφρικῆς Τιμοθέου, Ἐνθρόνισις καὶ ἐγκατάστασις εἰς τὴν ἔδραν του.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

Νέα Βιβλία καὶ Περιοδικά.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθήναι, Ἰασιῶν 1 — Τηλ. 710.72

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.